

Nádi csibe fészken hál

Somoskőújfalu: kis hazánknak kis faluja, észak-északkeleti csücske. Gyönyörű hegyek ölelik, szinte érintetlen természet és sok éve érintetlen, felújításra szoruló házak, középületek, friss levegő. A falut hosszanti irányban átszeli a főutca, a 21-es főút, mely egyenesen a határállomásba torkollik, hogy az arra utazó töretlenül elhagyhassa országunkat Szlovákia felé. Bár ez nem mindig történt zökkenőmentesen, mert az éber szomszédos határőrök még két hónappal az uniós csatlakozás után is bőszen ellenőrizték az útleveleket, sőt pecséttel is igazolták a határátlépés tényét. Ebben a faluban fest Földi Péter. Ő ideszületett, ezért itt él. És jól is érzi magát ezen a helyen. Mert mi kell a boldogsághoz? Siker, pénz, nők, csillogás, tévé? Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa?

Az emberben magában rejlik a boldogságának forrása!

Földi Péteréknél gyermekkoromban szüleimmel sokat jártunk. Mindig kedves, leírhatatlanul közvetlen hangulat fogadott. Sok mindenről beszélgettek a felnőttek: Jarda Kubickováról, horgászásról, pálinkafőzésről, kiállításokról, festészetről, technikákról, cinóbervörösről, párizsi-kékről, chromoxid-tüzesről, és a cadmium-sárgákról: „Te öregem, hogy bírod anyagilag ezeket a vastagon feltett színeket? Ehhez rengeteg olajfesték kell!” – érdeklődött édesapám.

Később az egeri Tanárképző Főiskolán Földi Péter módszertan előadást tartott nekünk. Egyik ilyen foglalkozásunkon a tanóra kezdése, a motiváció volt a témánk. Földi tanár úr megállt a dobogón és el kezdte mesélni: „Tudják a kisiskolában volt egy matematika tanárom. Sohase felejttem el, ahogyan Kovalcsik tanár úr kezdte az óráit. Bejött, felsorakoztatta az osztályt, a naplót elegánsan a katedrára hajította és mindenkit végigpofozott. (Akkor még csak fiúk jártunk oda.) Évekkel később egy osztálytalálkozón kérdeztem meg tőle – folytatta Földi tanár úr –, hogy miért csinálja? Akkor már én is diplomás pedagógus voltam. Szemében elégedettséggel azt válaszolta: Kedves kollega, az osztályt mindig végig kell pofozni, hogy vegye észre az a gyerek, hogy bejött a tanár és kezdődik az óra!”

A szakdolgozatomat az akvarellfestésről készítettem, amiben külön fejezetet szenteltem Péternek. Igazán élvezetes, tanulságos délutánokat töltöttünk együtt. Magával ragadó lelkesedéssel, gyermeki tisztasággal, szeretettel beszélt az akvarellfestésről. Minden szakmai irigységet mellőzve árulta el legbensőségesebb kulisszatitkait, fáradhatatlanul, jóízűen.

Sok tanítványomat küldtem hozzá véleményezésre, tanácsadásra: „Idefigyelj, ez az egész egy nagy »szar«! Nem elég a mappát lóbálni végig a városban, bár ezt sokan észreveszik, de attól még nem leszel nagy művész!”

Nem mulasztom el Péter kiállítás-megnyitó beszédeit sem. Neki mindig vannak gondolatai a kiállított művekről és Ő az az ember, aki nemcsak beszélni tud a festésről, hanem csinálni is.

Ha összefutunk egy-egy kiállításon, mindig nagy örömmel üdvözöl, és kedvesen kanyarít egy bókot: de igazából nem ezért szeretem, hanem azért, mert az ilyen

emberek létezése ad erőt nekem ebben az összekavarodott világban a tanításhoz és az alkotáshoz. Ő a bizonyíték, hogy mégis érdemes.

A kis vízicsirke, gondosan építgeti nádból, sásból, vízfelszínre felbukott kagylóhéjból fészket, szorgalmasan terelgeti kiscsibéit, mert ez a dolga, ezt kell tennie. A jó bakter felveszi az élére vasalt díszegyenruháját, a nagy becsben tartott sapkáját és a vasárnapi ebédjét félbeszakítva kiáll tisztelegni az elrobogó IC-nek, mert ez a dolga, ezt tiszteli csinálni. A jó pék – ha van még ilyen, és nem gép állt a helyére – hajnalok hajnalán felkel, meggyúrja, megdagasztja, kisüti a kenyeret, hogy mire a falu népe – ha van még ilyen – felébred, friss, meleg kenyeret reggelizhessen, mert a jó péknek ez a dolga, ezt kell tennie. A jó festőnek meg festeni kell, mert ez a hivatása, ez az élete. Földi Péter teszi a dolgát, egyszerűen csak fest, mert erre teremtette az Isten. Tehetségének, mint a bűvópataknak, nincs szüksége divatos, felkapott külső segítségre, úgysis a felszínre tör, legyen bárhol.

Ha Földi Péter festőművészre, gazdag belvilágára, munkásságára és díjainak, kitüntetéseinek tényére gondolok, akkor visszatér a hitem, hogy mégiscsak jónak kell lenni e világon, értéket teremteni, szerényen, kitartóan tenni a dolgunkat, az igényes kultúrát sugározni, bár gyakran az árral szemben, popularitástól mentesen, zajos, könnyű sikerektől, médiától távol, és többnyire deficitesen. Ha Péterre gondolok, újra el kezdem hinni a népmesék üzenetét: Jó tett helyébe jót várj! A jó elnyeri jutalmát és a rossz pedig a méltó büntetését! Sajnos az ország értékrendjében, közoktatásában, művészeti nevelésében, művészeti életében egyelőre pont az ellenkezőjét látom érvényesülni. Ezért igazán nagy szó és örülök tiszta szívemből Földi Péter Kossuth-díjának! Elismerése annál is inkább figyelemreméltó, mert semmiféle propagandát, menedzselést, projektet nem fejtett ki ennek érdekében a kíméletlen versenyszférában. És a nagy tudású emberek nem „szállnak el maguktól” egy ilyen kitüntetés kapcsán sem. Az igazán értékes embereket a szerénységükről lehet felismerni. Salgótarjáni díszpolgári kitüntetésére is viccesen így reagált: „Milyen város az, ahol én vagyok a díszpolgár?! És hogy jövök én a Kossuth-díjas József Attilához és Bartók Bélához?!”

Földi Péter: *A nagy itatás* (1998)

Földi Pétert ez a magas kitüntetés sem önteltségre, sem nagyképűségre nem sarkalja, hanem újabb, egyre jobb festmények létrehozására, hogy méltó lehessen a nagy Kossuth-díjas elődeihez. És nem akadályozza meg abban sem, hogy továbbra is lejárjon a falusi „kultúrkörbe” és elbeszélgessen a gyermekkori pajtásokkal, vagy a pékkel, a postással, a trógerrel, a kőművessel; akik csak egyszerűen teszik a dolgukat, és ettől boldogok. Talán ők még a népmeséken nőttek fel...

Salgótarján, 2007. november 14.